ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πρώτο τμήμα) της 6ης Απριλίου 1995 *

Στην υπόθεση Τ-150/89,

G. B. Martinelli, πρώην G. B. Metallurgica SpA, εταιρία ιταλικού δικαίου, εγκατεστημένη στο Μιλάνο (Ιταλία), εκπροσωπούμενη από τον Carmelo Maccarone, δικηγόρο Bergamo, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Franco Colussi, 36, rue de Wiltz,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον Enrico Traversa και τον Julian Currall, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, επικουρούμενους από τον Alberto Dan Ferro, δικηγόρο Vicence, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως 89/515/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 2ας Αυγούστου 1989, σχετικά με μια διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΟΚ (IV/31.553 — Δομικά πλέγματα, ΕΕ 1989, L 260, σ. 1),

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους H. Kirschner, Πρόεδρο, C. W. Bellamy, B. Vesterdorf, R. García-Valdecasas και K. Lenaerts, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας που διεξήχθη από τις 14 έως τις 18 Ιουνίου 1993,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό

1 Η παρούσα υπόθεση έχει ως αντικείμενο την απόφαση 89/515/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 2ας Αυγούστου 1989, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΟΚ (IV/31.553 — Δομικά πλέγματα, ΕΕ L 260, σ. 1, στο εξής: Απόφαση), με την οποία η Επιτροπή επέβαλε σε δεκατέσσερις παραγωγούς δομικών πλεγμάτων πρόστιμο λόγω παραβάσεως του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΟΚ. Το προϊόν που αποτελεί αντικείμενο της

προσβαλλομένης αποφάσεως είναι τα δομικά πλέγματα. Πρόκειται για προκατασκευασμένο οπλισμό σκυροδέματος αποτελούμενο από χαλυβδοσύρματα ψυχρής ελάσεως, λεία ή με ραβδώσεις, τα οποία έχουν συγκολληθεί σημειακά στα σημεία επαφής τους σχηματίζοντας εσχάρα. Τα δομικά πλέγματα χρησιμοποιούνται σε όλους σχεδόν τους τομείς κατασκευών με οπλισμένο σκυρόδεμα.

2 Από το 1980 ορισμένες συμπράξεις και εναρμονισμένες πρακτικές, που έδωσαν λαβή στην έκδοση της Αποφάσεως, αναπτύχθηκαν στον τομέα αυτό στη γερμανική και τη γαλλική αγορά, καθώς και στην αγορά της Benelux.

3 Στις 6 και 7 Νοεμβρίου 1985, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 14, παράγραφος 3, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25, στο εξής: κανονισμός 17), υπάλληλοι της Επιτροπής διενήργησαν ελέγχους — συγχρόνως και χωρίς προειδοποίηση — στα γραφεία επτά επιχειρήσεων και δύο ενώσεων επιχειρήσεων, ήτοι των: Tréfilunion SA, Sotralentz SA, Tréfilarbed Luxembourg-Saarbrücken SARL, Ferriere Nord SpA (Pittini), Baustahlgewebe GmbH, Thibo Draad-en Bouwstaalprodukten BV (Thibodraad), NV Bekaert, Syndicat national du tréfilage d'acier (STA) και Fachverband Betonstahlmatten eV. Στις 4 και 5 Δεκεμβρίου 1985 οι υπάλληλοι διενήργησαν άλλους ελέγχους στα γραφεία των επιχειρήσεων ILRO SpA, G. B. Martinelli, NV Usines Gustave Boël (afdeling Trébos), Tréfileries de Fontaine-l'Évêque, Frère-Bourgeois Commerciale SA, Van Merksteijn Staalbouw BV και ZND Bouwstaal BV.

4 Τα ανευρεθέντα στοιχεία στο πλαίσιο των ελέγχων αυτών, καθώς και οι ληφθείσες πληροφορίες κατ' εφαρμογήν του άρθρου 11 του κανονισμού 17, οδήγησαν την Επιτροπή στο συμπέρασμα ότι, μεταξύ 1980 και 1985, οι ενδιαφερόμενοι παραγωγοί είχαν παραβεί το άρθρο 85 της Συνθήκης με σειρά συμφωνιών ή εναρμονισμένων πρακτικών ως προς τις ποσοστώσεις παραδόσεως και ως προς τις τιμές των δομικών πλεγμάτων. Η Επιτροπή κίνησε τη διαδικασία που προβλέπει το άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 17 και στις 12 Μαρτίου 1987 κοινοποιήθηκαν οι αιτιάσεις στις ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις οι οποίες απάντησαν στις αιτιάσεις αυτές. Στις 23 και 24 Νοεμβρίου 1987 πραγματοποιήθηκε ακρόαση των εκπροσώπων των επιχειρήσεων.

5 Μετά το πέρας της διαδικασίας αυτής, η Επιτροπή εξέδωσε την Απόφαση. Κατά την Απόφαση (παράγραφος 22), οι περιορισμοί του ανταγωνισμού συνίσταντο σε σειρά συμφωνιών και/ή εναρμονισμένων πρακτικών οι οποίες είχαν ως αντικείμενο τον καθορισμό των τιμών και/ή των ποσοστώσεων των πωλήσεων, καθώς και την κατανομή των αγορών δομικών πλεγμάτων. Οι συμπράξεις αυτές, κατά την Απόφαση, αφορούσαν διάφορες επιμέρους αγορές (γαλλική αγορά, γερμανική αγορά, αγορά της Benelux), επηρέαζαν όμως το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών καθόσον στις συμπράξεις αυτές συμμετείχαν επιχειρήσεις εγκατεστημένες σε διαφορετικά κράτη μέλη. Κατά την Απόφαση, «στη συγκεκριμένη περίπτωση δεν πρόκειται τόσο για μια συνολική σύμπραξη μεταξύ όλων των κατασκευαστών από όλα τα κράτη μέλη, όσο για ένα σύνολο περισσοτέρων συμπράξεων με εν μέρει εναλλασσόμενους συμμετέχοντες. Πάντως, το εν λόγω σύνολο συμπράξεων είχε ως αποτέλεσμα τη ρύθμιση σε μεγάλο βαθμό σημαντικού τμήματος της κοινής αγοράς, μέσω της ρυθμίσεως των επιμέρους αγορών».

6 Η Απόφαση έχει το ακόλουθο διατακτικό:

«Άρθρο 1

Οι επιχειρήσεις Tréfilunion SA, Société métallurgique de Normandie (SMN), CCG (TECNOR), Société de treillis et panneaux soudés (STPS), Sotralentz SA, Tréfilarbed SA ή Tréfilarbed Luxembourg-Saarbrücken SARL, Tréfileries de Fontaine-l'Évêque, Frère-Bourgeois Commerciale SA (σήμερα Steelinter SA), NV Usines Gustave Boël, afdeling Trébos, Thibo Draad-en Bouwstaalprodukten BV (σήμερα Thibo Bouwstaal BV), Van Merksteijn Staalbouw BV, ZND Bouwstaal BV, Baustahlgewebe GmbH, ILRO SpA, Ferriere Nord SpA (Pittini) και G. B. Martinelli fu G. B. Metallurgica SpA παρέβησαν το άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΟΚ, συμμετέχοντας, σε μία ή περισσότερες περιπτώσεις, κατά το χρονικό διάστημα από 27 Μαΐου 1980 έως 5 Νοεμβρίου 1985, σε μία ή περισσότερες συμφωνίες ή/και εναρμονισμένες πρακτικές (συμπράξεις), οι οποίες συνίσταντο στον καθορισμό τιμών πωλήσεων, στον περιορισμό των πωλήσεων, στην κατανομή των αγορών όπως επίσης σε μέτρα για την εφαρμογή και τον έλεγχο αυτών των συμπράξεων.

Άρθρο 2

Οι επιχειρήσεις που αναφέρονται στο άρθρο 1, εφόσον συνεχίζουν να δρουν στον τομέα δομικών πλεγμάτων στην ΕΟΚ, υποχρεούνται να παύσουν αμελλητί τις διαπιστωθείσες παραβάσεις (στην περίπτωση που δεν το έχουν πράξει ήδη) και να απέχουν στο μέλλον, όσον αφορά τις δραστηριότητές τους στον τομέα των δομικών πλεγμάτων, από όλες τις συμφωνίες ή/και εναρμονισμένες πρακτικές που έχουν τον ίδιο ή παρόμοιο στόχο ή αποτέλεσμα.

Άρθρο 3

Κατά των ακολούθων επιχειρήσεων επιβάλλονται, λόγω των διαπιστωθεισών στο άρθρο 1 παραβάσεων, τα κάτωθι πρόστιμα:

1) Tréfilunion SA (TU): πρόστιμο 1 375 000 ECU·

2) Société métallurgique de Normandie (SMN): πρόστιμο 50 000 ECU·

3) Société des treillis et panneaux soudés (STPS): πρόστιμο 150 000 ECU·

4) Sotralentz SA: πρόστιμο 228 000 ECU·

5) Tréfilarbed Luxembourg-Saarbrücken SARL: πρόστιμο 1 143 000 ECU·

6) Steelinter SA: πρόστιμο 315 000 ECU·

7) NV Usines Gustave Boël, afdeling Trébos: πρόστιμο 550 000 ECU·

8) Thibo Bouwstaal BV: πρόστιμο 420 000 ECU·

9) Van Merksteijn Staalbouw BV: πρόστιμο 375 000 ECU·

10) ZND Bouwstaal BV: πρόστιμο 42 000 ECU·

11) Baustahlgewebe GmbH (BStG): πρόστιμο 4 500 000 ECU·

12) ILRO SpA: πρόστιμο 13 000 ECU·

13) Ferriere Nord SpA (Pittini): πρόστιμο 320 000 ECU·

14) G. B. Martinelli fu G. B. Metallurgica SpA: πρόστιμο 20 000 ECU.

(...)»

Διαδικασία

7 Υπό τις περιστάσεις αυτές, η προσφεύγουσα G. B. Martinelli, πρώην G. B. Metallurgica SpA (στο εξής: Martinelli), με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 25 Οκτωβρίου 1989, άσκησε την παρούσα προσφυγή, αποσκοπούσα στην ακύρωση της Αποφάσεως. Δέκα από τους δεκατρείς άλλους αποδέκτες της αποφάσεως αυτής άσκησαν επίσης προσφυγή.

8 Με διάταξη της 15ης Νοεμβρίου 1989, το Δικαστήριο διαβίβασε την υπόθεση αυτή, καθώς και τις άλλες δέκα υποθέσεις, στο Πρωτοδικείο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 14 της αποφάσεως 88/591/ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1988, περί ιδρύσεως Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 319, σ. 1). Οι προσφυγές αυτές έχουν αριθμό πρωτοκόλλου Τ-141/89 έως Τ-145/89 και Τ-147/89 έως Τ-152/89.

9 Με διάταξη της 13ης Οκτωβρίου 1992, το Πρωτοδικείο αποφάσισε να συνεκδικάσει λόγω συναφείας τις προαναφερθείσες υποθέσεις προς διευκόλυνση της προφορικής διαδικασίας, σύμφωνα με το άρθρο 50 του Κανονισμού Διαδικασίας.

10 Με έγγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου μεταξύ 22ας Απριλίου 1993 και 7ης Μαΐου 1993, οι διάδικοι απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου.

11 Ενόψει των απαντήσεων στις ερωτήσεις αυτές και κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.

12 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση που διεξήχθη από τις 14 έως τις 18 Ιουνίου 1993.

Αιτήματα των διαδίκων

13 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— κυρίως:

λαμβάνοντας υπόψη το γεγονός ότι η Martinelli είναι μικρή επιχείρηση η οποία προσχώρησε στις επίδικες συμφωνίες με μόνο σκοπό να μπορεί να ασκεί δραστηριότητα στη γαλλική αγορά,

αναγνωρίζοντας ότι η προσφεύγουσα εταιρία προσχώρησε στις συμφωνίες αυτές με την πεποίθηση ότι ήταν νόμιμες και επιτρεπόμενες δυνάμει του άρθρου 85, παράγραφος 3, της Συνθήκης,

να κρίνει ότι η Martinelli δεν ευθύνεται για τα γεγονότα που της προσάπτονται και, κατά συνέπεια, να ακυρώσει την Απόφαση της Επιτροπής, ακυρώνοντας το πρόστιμο των 20 000 ECU που επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα·

— επικουρικώς:

λαμβάνοντας υπόψη το γεγονός ότι η Martinelli ουδέποτε ωφελήθηκε συγκεκριμένα από την κατάσταση που δημιουργήθηκε από τις συναφθείσες συμφωνίες μεταξύ των παραγωγών δομικών πλεγμάτων,

και αναγνωρίζοντας ότι η Martinelli, ως απολύτως καλόπιστος, ουδέποτε απέκρυψε οτιδήποτε από την Επιτροπή αλλά δέχθηκε πάντοτε ειλικρινώς τα γεγονότα που της προσάπτονταν,

να μειώσει το πρόστιμο που επιβλήθηκε στη Martinelli αναλογικά προς τα πρόστιμα τα οποία επιβλήθηκαν στις εταιρίες οι οποίες επωφελήθηκαν κατά πολύ περισσότερο από τις επίδικες συμφωνίες, λαμβάνοντας υπόψη την πραγματική συμμετοχή της προσφεύγουσας στις ίδιες αυτές συμφωνίες.

14 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή που άσκησε η Martinelli ως αβάσιμη·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Επί της ουσίας

15 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι με την Απόφαση (παράγραφοι 23, 51, 159 και 160) προσάπτεται στην προσφεύγουσα ότι συμμετείχε σε δύο δέσμες συμπράξεων στη γαλλική αγορά. Στις συμπράξεις αυτές εμπλέκονταν, αφενός, οι Γάλλοι παραγωγοί (Tréfilunion, STPS, SMN, CCG και Sotralentz) και, αφετέρου, οι αλλοδαποί παραγωγοί που ασκούσαν δραστηριότητα στη γαλλική αγορά (ILRO, Ferriere Nord, Martinelli, Boël/Trébos, Tréfileries de Fontaine-l'Évêque, Frère-Bourgeois Commerciale και Tréfilarbed) και είχαν ως αντικείμενο τον καθορισμό των τιμών και των ποσοστώσεων — προκειμένου να μειωθούν οι εισαγωγές δομικών πλεγμάτων στη Γαλλία — και την ανταλλαγή πληροφοριών. Η πρώτη δέσμη συμπράξεων πραγματοποιήθηκε μεταξύ Απριλίου 1981 και Μαρτίου 1982. Η δεύτερη δέσμη συμπράξεων πραγματοποιήθηκε μεταξύ των αρχών του 1983 και του τέλους του 1984. Η δεύτερη αυτή δέσμη συμπράξεων έλαβε τυπική μορφή με την υιοθέτηση τον Οκτώβριο του 1983 ενός protocole d'accord.

16 Η προσφεύγουσα προβάλλει τρεις λόγους ακυρώσεως προς στήριξη της προσφυγής της. Ο πρώτος αντλείται από την παράβαση του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης, καθόσον η συμμετοχή της προσφεύγουσας στις συμφωνίες δεν συνιστούσε παράβαση της διατάξεως αυτής. Ο δεύτερος αντλείται

από την παράβαση του άρθρου 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17, καθόσον η συμμετοχή της προσφεύγουσας στις συμφωνίες δεν δικαιολογούσε την επιβολή προστίμου το οποίο, εν πάση περιπτώσει, πρέπει να μειωθεί. Ο τρίτος λόγος αντλείται από την παράβαση του άρθρου 190 της Συνθήκης ΕΟΚ.

Επί του λόγου που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης

Επιχειρήματα των διαδίκων

17 Η προσφεύγουσα προβάλλει, ουσιαστικά, ότι η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης θεωρώντας ότι η συμμετοχή της προσφεύγουσας στις συμφωνίες που συνήφθησαν μεταξύ των παραγωγών δομικών πλεγμάτων συνιστούσε παράβαση της διατάξεως αυτής. Συγκεκριμένα, υποχρεώθηκε να προσχωρήσει σε προϋφιστάμενες συμφωνίες, τις οποίες είχαν συνάψει οι μεγαλύτεροι παραγωγοί δομικών πλεγμάτων, καθόσον επρόκειτο γι' αυτήν για το μοναδικό μέσο διεισδύσεως στη γαλλική αγορά στην οποία δεν ήταν μέχρι τότε παρούσα. Ήλπιζε έτσι ότι θα μπορούσε να έχει στη διάθεσή της τις απαραίτητες πληροφορίες για την κατάκτηση της αγοράς αυτής.

18 Παρατηρεί ότι, λόγω του πάρα πολύ μικρού για την αγορά μεγέθους της, δεν είχε την ελάχιστη επίδραση επί των συμφωνιών που συνήφθησαν με πρωτοβουλία των μεγάλων παραγωγών και, επομένως, δέχθηκε παθητικά τις αποφάσεις τους.

19 Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι, λόγω επίσης του μεγέθους της, η συμμετοχή της στις συμφωνίες δεν είχε καμιά επίδραση επί του ανταγωνισμού ούτε επί του μεταξύ κρατών μελών εμπορίου. Συναφώς, επικαλείται ιδίως ως απόδειξη το ότι ουδέποτε κατόρθωσε να καλύψει την υπερβολική ποσόστωση που της είχε χορηγηθεί στη γαλλική αγορά και η οποία δεν αποτελούσε παρά μόνο θεωρητική ποσόστωση.

20 Η προσφεύγουσα αμφισβητεί την παράγραφο 162 της Αποφάσεως, κατά την οποία «οι συνέπειες της συμμετοχής στις συμπράξεις δεν πρέπει να κριθούν χωριστά για κάθε συμμετέχουσα επιχείρηση, αλλά στο ευρύτερο πλαίσιο των συνολικών συμπράξεων όλων των συμμετεχόντων, όπου πρέπει επίσης να ληφθούν υπόψη οι σχετικές συμπράξεις για τις υπόλοιπες αγορές (Benelux και Γερμανία). Λαμβάνοντας υπόψη τις εκατέρωθεν ανειλημμένες υποχρεώσεις με παραγωγούς στις αγορές αυτές, αποκτά πρόσθετη σημασία και η συμπεριφορά μιας επιχειρήσεως με σχετικά μικρό μερίδιο στην αγορά». Πράγματι, αφενός, η συλλογιστική αυτή δεν πρέπει να έχει εφαρμογή στην προσφεύγουσα κατά το μέτρο που δεν μπορεί να γίνεται λόγος για αμοιβαιότητα ως προς αυτήν, καθόσον η Επιτροπή της προσάπτει αποκλειστικά ότι είχε μετάσχει σε σύμπραξη μόνο στη γαλλική αγορά. Αφετέρου, θεωρεί ότι είναι ανεπίτρεπτο να λαμβάνεται υπόψη το σύνολο των συμπράξεων, καθόσον η Επιτροπή έπρεπε να λάβει υπόψη την ατομική συμμετοχή κάθε επιχειρήσεως.

21 Η Επιτροπή απαντά ότι η επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας δεν ασκεί ουσιαστικά επιρροή όσον αφορά την απόδειξη της παραβάσεως, αλλά ελήφθη υπόψη για τον προσδιορισμό του ύψους του προστίμου βάσει της σοβαρότητας της παραβάσεως.

22 Επιπλέον, η Επιτροπή θεωρεί ότι το επιχείρημα που αντλεί η προσφεύγουσα από το μικρό της μέγεθος στην αγορά βασίζεται σε πλάνη περί το δίκαιο, καθόσον το ζήτημα που ασκεί επιρροή δεν είναι κατά πόσον η συμμετοχή της προσφεύγουσας στις συμφωνίες ήταν ικανή να περιορίσει τον ανταγωνισμό, αλλά το ζήτημα αν οι συμφωνίες στις οποίες η προσφεύγουσα δέχεται ότι προσχώρησε ήταν ικανές να περιορίσουν τον ανταγωνισμό (απόφαση του Πρωτοδικείου της 17ης Δεκεμβρίου 1991, Τ-6/89, Enichem Anic κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. II-1623, σκέψη 216).

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

23 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει προκαταρκτικώς ότι η προσφεύγουσα, με το αιτητικό της προσφυγής της, αναγνώρισε ότι προσχώρησε στις συμφωνίες που είχαν συναφθεί μεταξύ παραγωγών δομικών πλεγμάτων και δεν αμφισβητεί το αντικείμενο των συμφωνιών αυτών, δηλαδή τον καθορισμό των τιμών και των ποσοστώσεων.

24 Το άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης απαγορεύει ως ασυμβίβαστες με την κοινή αγορά όλες τις συμφωνίες μεταξύ επιχειρήσεων ή τις εναρμονισμένες πρακτικές που δύνανται να επηρεάσουν το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών και που έχουν ως αντικείμενο ή ως αποτέλεσμα την παρεμπόδιση, τον περιορισμό ή τη νόθευση του ανταγωνισμού εντός της κοινής αγοράς και ιδίως εκείνες οι οποίες συνίστανται στον άμεσο ή έμμεσο καθορισμό των τιμών αγοράς ή πωλήσεως ή άλλων όρων συναλλαγής και στην κατανομή των αγορών ή των πηγών εφοδιασμού.

25 Από το κείμενο της διατάξεως αυτής προκύπτει ότι τα μόνα ζητήματα που ασκούν επιρροή είναι το αν οι συμφωνίες στις οποίες συμμετείχε η προσφεύγουσα μαζί με άλλες επιχειρήσεις είχαν ως αντικείμενο ή ως αποτέλεσμα τον περιορισμό του ανταγωνισμού και αν ήταν ικανές να επηρεάσουν το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών. Κατά συνέπεια, το ζήτημα αν αυτή καθαυτή η συμμετοχή της προσφεύγουσας στις συμφωνίες αυτές — παρά το μικρό μέγεθός της — μπορούσε να περιορίσει τον ανταγωνισμό ή να επηρεάσει το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών δεν ασκεί επιρροή (παρατεθείσα απόφαση Enichem Anic κατά Επιτροπής, σκέψεις 216 και 224).

26 Η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ότι οι συμφωνίες στις οποίες προσχώρησε είχαν ως αντικείμενο ή ως αποτέλεσμα τον περιορισμό του ανταγωνισμού ούτε ότι ήταν ικανές να επηρεάσουν το μεταξύ κρατών μελών εμπόριο, πράγμα που επιβεβαιώνεται από τα πολυάριθμα έγγραφα σχετικά με τις συναντήσεις στις οποίες μετείχαν οι παραγωγοί διαφόρων κρατών μελών (βλ., ιδίως, τις παραγράφους 32 έως 35, 53, 54 της Αποφάσεως) και από το γεγονός ότι η προσφεύγουσα δέχεται ότι «προσαρμόστηκε στις συμπράξεις» και είχε «"ορθόδοξη" συμπεριφορά στο πλαίσιο της συμπράξεως». Ο ισχυρισμός της προσφεύγουσας ως προς τον ενδεχόμενο θεωρητικό χαρακτήρα της ποσοστώσεώς της δεν αναιρεί τη συλλογιστική αυτή.

27 Εξάλλου, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης δεν επιβάλλει όπως οι διαπιστωθέντες περιορισμοί του ανταγωνισμού

όντως επηρέασαν αισθητά τις συναλλαγές μεταξύ κρατών μελών, αλλ' επιβάλλει απλώς και μόνο να αποδεικνύεται ότι οι συμφωνίες αυτές είναι ικανές να έχουν τέτοιο αποτέλεσμα (απόφαση της 1ης Φεβρουαρίου 1978, Miller κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1978, σ. 47, σκέψη 15).

28 Από τα προαναφερθέντα προκύπτει ότι, όπως διαπιστώνεται με την Απόφαση, προσχωρώντας σε συμφωνίες οι οποίες είχαν ως αντικείμενο τον περιορισμό του ανταγωνισμού εντός της κοινής αγοράς και οι οποίες ήταν ικανές να επηρεάσουν το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών, η προσφεύγουσα παρέβη το άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης.

29 Επομένως, ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί.

Επί του λόγου που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 15 του κανονισμού 17

30 Ο λόγος αυτός περιλαμβάνει τρία σκέλη. Το πρώτο σκέλος αφορά την έλλειψη δόλου ή αμέλειας της προσφεύγουσας· το δεύτερο αφορά τον περιορισμένο ρόλο που διαδραμάτισε η προσφεύγουσα· το τρίτο σκέλος αφορά την παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχείρισεως.

I — *Επί της ελλείψεως δόλου ή αμέλειας της προσφεύγουσας*

Επιχειρήματα των διαδίκων

31 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι δεν μπορεί να της προσάπτεται ότι ενήργησε σκόπιμα ή από αμέλεια κατά το μέτρο που προσχώρησε στις συμφωνίες με την

πεποίθηση ότι αυτές ανταποκρίνονταν στις απαιτήσεις του άρθρου 85, παράγραφος 3, της Συνθήκης. Όντως, ήταν πεπεισμένη ότι οι συμφωνίες αυτές, κατά το μέτρο που την αφορούσαν, είχαν αποκλειστικά ως σκοπό την καλύτερη κατανομή των οικονομικών πόρων και δεν απέβλεπαν στην επιβολή κανενός είδους περιορισμού στην ελεύθερη κυκλοφορία των αγαθών, πολλώ μάλλον που είχε προσχωρήσει στις συμφωνίες αυτές για να έχει τη δυνατότητα να διεισδύσει στη γαλλική αγορά. Η πεποίθηση αυτή ενισχύθηκε από το γεγονός ότι τα άρθρα 2595 επ. του ιταλικού Αστικού Κώδικα επιτρέπουν, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, τις συμφωνίες που έχουν ως σκοπό να διασφαλίσουν την καλύτερη κατανομή των εθνικών πόρων και να ελέγξουν την εξέλιξη του ανταγωνισμού.

32 Προσθέτει ότι η καλή της πίστη επιβεβαιώνεται από το γεγονός ότι ουδέποτε θεώρησε ως «εμπιστευτικά» τα σχετικά με τις επίδικες συμφωνίες έγγραφα που είχε στην κατοχή της, αλλά πάντοτε τα παρουσίαζε αυθορμήτως στην Επιτροπή.

33 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, για την επιβολή προστίμου λόγω παραβάσεως του άρθρου 85, δεν είναι αναγκαίο ο ενδιαφερόμενος να έχει συνείδηση ότι διαπράττει τέτοια παράβαση (προαναφερθείσα απόφαση Miller κατά Επιτροπής).

34 Προσθέτει ότι από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η επίκληση της ιταλικής νομοθεσίας δεν ασκεί εν προκειμένω επιρροή (απόφαση της 11ης Ιανουαρίου 1990, C-277/87, Sandoz Prodotti Farmaceutici κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-45).

35 Τέλος, η Επιτροπή προβάλλει ότι δεν είναι δυνατόν η προσφεύγουσα να είχε υποθέσει ότι οι εν λόγω συμφωνίες μπορούσαν να τύχουν απαλλαγής βάσει του άρθρου 85, παράγραφος 3, αφού δεν είχαν κοινοποιηθεί, μολονότι δεν απαλλάσσονται από την υποχρέωση κοινοποιήσεως βάσει του άρθρου 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 17.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

36 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι για να μπορεί να θεωρηθεί ότι μια παράβαση διαπράχθηκε εκ προθέσεως δεν είναι απαραίτητο η επιχείρηση να έχει επίγνωση ότι παραβαίνει τους κανόνες αυτούς, αλλά αρκεί το ότι δεν μπορούσε να αγνοεί ότι η συμπεριφορά της είχε ως αντικείμενο τον περιορισμό του ανταγωνισμού (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 11ης Ιουλίου 1989, 246/86, Belasco κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1989, σ. 2117, σκέψη 41, και της 8ης Φεβρουαρίου 1990, C-279/87, Tipp-Ex κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-261· απόφαση του Πρωτοδικείου της 10ης Μαρτίου 1992, T-15/89, Chemie Linz κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-1275, σκέψη 350).

37 Εν προκειμένω, λαμβάνοντας υπόψη την εγγενή σοβαρότητα και τον πρόδηλο χαρακτήρα της παραβάσεως του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης και ειδικότερα των στοιχείων α' και γ', το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι η προσφεύγουσα δεν μπορεί να ισχυρίζεται ότι δεν ενήργησε εκ προθέσεως. Επιπροσθέτως, δεν μπορεί να επικαλείται το ότι ήταν πεπεισμένη ότι οι συμφωνίες στις οποίες προσχώρησε έπρεπε να τύχουν απαλλαγής βάσει του άρθρου 85, παράγραφος 3, της Συνθήκης. Πράγματι, δεν μπορούσε να αγνοεί ότι, για να τύχουν απαλλαγής οι συμφωνίες αυτές, έπρεπε να είχαν κοινοποιηθεί στην Επιτροπή ούτε ότι οι συμφωνίες αυτές δεν απαλλάσσονταν από την υποχρέωση κοινοποιήσεως που προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 17.

38 Ως προς το επιχείρημα που αντλείται από τις διατάξεις του ιταλικού Αστικού Κώδικα, πρέπει να προστεθεί ότι συμπεριφορά απαγορευόμενη από τη Συνθήκη δεν μπορεί να δικαιολογείται βάσει ενός εθνικού νόμου. Ενδεχόμενη πλάνη της προσφεύγουσας ως προς το σημείο αυτό δεν αναιρεί το γεγονός ότι αυτή όφειλε να γνωρίζει ότι η συμπεριφορά της περιόριζε τον ανταγωνισμό, κατά την έννοια της προαναφερθείσας νομολογίας του Δικαστηρίου.

39 Επομένως, η αιτίαση αυτή δεν μπορεί να γίνει δεκτή.

II — *Επί του περιορισμένου ρόλου που διαδραμάτισε η προσφεύγουσα*

Επιχειρήματα των διαδίκων

40 Η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι τα έγγραφα που μνημονεύει η Επιτροπή στις παραγράφους 31 έως 45 και 51 έως 70 της Αποφάσεως δείχνουν ότι η προσφεύγουσα ουδέποτε είχε αναλάβει την πρωτοβουλία σχετικά με τις συμφωνίες, αλλ' απλώς προσχώρησε στις προϋφιστάμενες συμφωνίες μεταξύ των μεγάλων Ευρωπαίων παραγωγών, καθόσον επρόκειτο για το μοναδικό μέσο διεισδύσεως στη γαλλική αγορά.

41 Θεωρεί ότι η Επιτροπή έπρεπε να λάβει υπόψη αυτόν τον περιορισμένο και παθητικό ρόλο και να διακρίνει μεταξύ της προσφεύγουσας και των μεγάλων επιχειρήσεων, οι οποίες είχαν αναλάβει την πρωτοβουλία για τις συμφωνίες αυτές.

42 Η Επιτροπή αντιτάσσει ότι δεν διαπίστωσε ούτε ότι η προσφεύγουσα διαδραμάτισε «ασήμαντο» ρόλο στο πλαίσιο των συμπράξεων ούτε ότι ανέλαβε «την πρωτοβουλία για τις συμφωνίες». Ωστόσο, υπογραμμίζει ότι η προσφεύγουσα διαδραμάτισε ενεργητικό ρόλο κατά τη φάση της διαπραγματεύσεως, της καταρτίσεως και της εκτελέσεως των συμπράξεων, όπως αποδεικνύεται από τα έγγραφα που απαριθμούνται στις παραγράφους 31 έως 45 και 51 έως 70 της Αποφάσεως.

43 Προβάλλει ότι, μεταξύ των πολλών παραγόντων που έλαβε υπόψη για τον καθορισμό του ύψους των προστίμων, περιλαμβάνονται η σημασία, ο βαθμός συνεργίας, η διάρκεια της συμμετοχής και ο ρόλος που διαδραμάτισε κατά τις διαπραγματεύσεις των συμπράξεων καθεμιά από τις επιχειρήσεις, καθώς και η συμμετοχή τους στην εκτέλεση των συμπράξεων.

44 Τέλος, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι το γεγονός ότι η προσφεύγουσα προσχώρησε σε ισχύουσες συμφωνίες, για να μπορεί να εξάγει προς τη Γαλλία, ουδόλως συνιστά ελαφρυντική περίσταση και ακόμη λιγότερο λόγο απαλλαγής.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

45 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι η προσφεύγουσα δεν προέβαλε κανένα στοιχείο για να αντικρούσει τις αποδείξεις που προσκόμισε η Επιτροπή για να αποδείξει τον ενεργό ρόλο που διαδραμάτισε η προσφεύγουσα στις συμπράξεις.

46 Συναφώς, επιβάλλεται να υπογραμμιστεί ότι ο σημαντικός αυτός ρόλος προκύπτει κυρίως από τα έγγραφα σχετικά με την προετοιμασία και τα αποτελέσματα της συναντήσεως που πραγματοποιήθηκε στο Παρίσι την 1η Απριλίου 1981. Μεταξύ των εγγράφων αυτών περιλαμβάνεται τηλετύπημα που απέστειλε η προσφεύγουσα στην Italmet στις 25 Μαρτίου 1981 (παράγραφος 32 της Αποφάσεως), τηλετύπημα που απέστειλε η Italmet στην προσφεύγουσα στις 9 Απριλίου 1981 (παράγραφος 33 της Αποφάσεως), υπόμνημα με ημερομηνία 9 Απριλίου 1981 του Marie της Tréfilunion (παράγραφος 34 της Αποφάσεως), καθώς και πίνακας προερχόμενος από την τελευταία αυτή εταιρία με τίτλο «Εισαγωγές δομικών πλεγμάτων από την Ιταλία» (παράγραφος 35 της Αποφάσεως). Τα έγγραφα αυτά δείχνουν ότι η προσφεύγουσα διαδραμάτισε ενεργό ρόλο κατά την προετοιμασία και τη σύναψη των συμφωνιών για τις τιμές και τις ποσοστώσεις που συνήψαν κατά τη συνάντηση της 1ης Απριλίου 1981 οι Γάλλοι, οι Ιταλοί και οι Βέλγοι παραγωγοί για το επόμενο έτος.

47 Εξάλλου, ο ρόλος που διαδραμάτισε η προσφεύγουσα στην εφαρμογή των συμπράξεων απεικονίζεται επίσης σε τηλετύπημα που απέστειλε στις 14 Ιουλίου 1983 στην Italmet (παράγραφος 57 της Αποφάσεως). Με το τηλετύπημα αυτό, η προσφεύγουσα επιτρέπει στην Italmet να πωλήσει τυποποιημένα δομικά πλέγματα «με έκπτωση 400 FF επί της τιμής τιμοκαταλόγου της Tréfilunion, για παράδοση μετά τις 15 Σεπτεμβρίου, εκτός εάν έχετε πωλήσει το υπόλοιπο της ποσόστωσης παραγωγής».

48 Επιπλέον, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι καλώς η Επιτροπή ανέφερε, στην παράγραφο 203 της Αποφάσεως, ότι, για τον καθορισμό των προστίμων, έλαβε υπόψη τον βαθμό και τη διάρκεια της συμμετοχής των συμμετεχουσών επιχειρήσεων, καθώς και τη χρηματοοικονομική τους κατάσταση.

49 Ως εκ τούτου, η αιτίαση πρέπει να απορριφθεί.

III — *Επί της παραβιάσεως της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως*

Επιχειρήματα των διαδίκων

50 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το πρόστιμο που της επιβλήθηκε είναι δυσανάλογο σε σχέση με τα πρόστιμα που επιβλήθηκαν στην ILRO και τη Ferriere Nord.

51 Παρατηρεί, αφενός, ότι στην ILRO επιβλήθηκε πρόστιμο το οποίο αντιπροσωπεύει μόνον το 0,05 % του ετήσιου κύκλου εργασιών στα δομικά πλέγματα, ενώ σ' αυτήν επιβλήθηκε πρόστιμο που αντιπροσωπεύει το 1,5 % του αντίστοιχου κύκλου εργασιών. Η συμμετοχή όμως της ILRO στην παράβαση ήταν κατά πολύ σημαντικότερη από αυτήν της προσφεύγουσας, διότι η ILRO πρωτοστάτησε στις συμφωνίες, σε δύο μήνες εξήγαγε περισσότερα δομικά πλέγματα απ' ό,τι η προσφεύγουσα σε πέντε έτη και άντλησε από τις συμφωνίες σημαντικό όφελος σε αντίθεση προς την προσφεύγουσα. Προσθέτει ότι, στο στάδιο του υπομνήματος απαντήσεως, η Επιτροπή δεν μπορεί να δικαιολογήσει τη διαφορετική αυτή μεταχείριση παραπέμποντας στις παράνομες κυρώσεις που επέβαλαν οι γαλλικές αρχές κατά της ILRO, καθόσον οι κυρώσεις αυτές ακυρώθηκαν από τα διοικητικά δικαστήρια, ούτε επικαλούμενη τη μη τήρηση των συμφωνιών από την ILRO, άλλως θα ευνοηθεί διττώς η επιχείρηση αυτή η οποία πέτυχε τη μείωση του προστίμου και άντλησε όφελος από τη μη τήρηση των συμφωνιών.

52 Η προσφεύγουσα προβάλλει, αφετέρου, ότι στη Ferriere Nord επιβλήθηκε πρόστιμο το οποίο αντιπροσωπεύει μόνον το 1 % του κύκλου εργασιών της, χωρίς να δικαιολογείται η διαφορετική αυτή μεταχείριση.

53 Η Επιτροπή απαντά ότι η διαφορετική μεταχείριση που παρατηρείται μεταξύ της ILRO και της προσφεύγουσας οφείλεται στους εξής παράγοντες: στη μη τήρηση από την ILRO των συναφθεισών συμφωνιών, πράγμα που συνέβαλε στον κλονισμό της συμπράξεως, στο γεγονός ότι η Επιτροπή δεν κατόρθωσε να αποδείξει ότι η ILRO είχε ενθαρρύνει την παράταση των συμπράξεων του 1981-1982, στο γεγονός ότι η ILRO βοήθησε την Επιτροπή στις έρευνές της συνεργαζόμενη με αυτήν κατά τρόπο αποφασιστικό, το γεγονός ότι η ILRO υπήρξε θύμα αντιμέτρων εκ μέρους των γαλλικών αρχών και, τέλος, το γεγονός ότι έπαψε να μετέχει στη σύμπραξη τον Μάιο του 1984 (βλ. τις παραγράφους 44, 64, 65, 66 και 204 της Αποφάσεως). Οι παράγοντες αυτοί πρέπει να παραβληθούν προς την αυστηρή τήρηση των συμφωνιών από την προσφεύγουσα.

54 Προσθέτει ότι το να λαμβάνεται υπόψη — ως ελαφρυντική περίσταση — η μη τήρηση των αντιανταγωνιστικών συμφωνιών βασίζεται στην ιδέα ότι πρέπει να διαφυλαχθεί ο ανταγωνισμός και ότι η μη τήρηση των αντιανταγωνιστικών συμφωνιών συμβάλλει διττώς στη διατήρηση του ανταγωνισμού μειώνοντας το αποτέλεσμα των συμφωνιών και συμβάλλοντας στον κλονισμό τους.

55 Η Επιτροπή εκθέτει ακόμη ότι δεν έχει σημασία το ότι διευκρίνισε μόλις κατά την προφορική διαδικασία ότι την ILRO αφορά η παράγραφος 204 της Αποφάσεως, κατά την οποία «μια επιχείρηση παρέσχε συνδρομή στην Επιτροπή κατά τις έρευνές της». Πράγματι, το Πρωτοδικείο δέχθηκε τη μέθοδο αυτή με την απόφασή του της 17ης Δεκεμβρίου 1991, Τ-7/89, Hercules Chemicals κατά Επιτροπής (Συλλογή 1991, σ. II-1711, σκέψη 358).

56 Τέλος, υπογραμμίζει ότι η σχετική διαφορετική μεταχείριση μεταξύ προσφεύγουσας και Ferriere Nord προκύπτει από το ότι η τελευταία εξάγει προς τη Γαλλία πολύ μικρότερο ποσοστό της παραγωγής της απ' ό,τι η προσφεύγουσα.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

57 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι, για να υπάρχει παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως, πρέπει να έχουν αντιμετωπιστεί κατά τρόπο διαφορετικό καταστάσεις παρεμφερείς (προαναφερθείσα απόφαση Hercules Chemicals κατά Επιτροπής, σκέψη 295).

58 Εν προκειμένω, όμως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι διαφορές μεταξύ των καταστάσεων της ILRO και της προσφεύγουσας, τις οποίες απέδειξε η Επιτροπή, αρκούν για να δικαιολογήσουν τη διαφορετική μεταχείριση που παρατηρείται μεταξύ των δύο αυτών επιχειρήσεων.

59 Μολονότι είναι αληθές ότι, εμφανιζόμενη ως ποσοστό επί του κύκλου εργασιών του οικείου προϊόντος (0,05 % έναντι 1,5 %), η διαφορετική μεταχείριση φαίνεται πολύ πιο σημαντική απ' ό,τι σε απόλυτους αριθμούς (13 000 έναντι 20 000 ECU), ωστόσο, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι η προσφεύγουσα δεν μπορεί να διατείνεται ότι παραβιάστηκε η αρχή της ίσης μεταχειρίσεως. Πράγματι, τα πρόστιμα συνιστούν ένα μέσον της πολιτικής ανταγωνισμού της Επιτροπής. Προς τούτο, η Επιτροπή πρέπει να διαθέτει περιθώριο εκτιμήσεως κατά τον καθορισμό του ύψους των προστίμων, προκειμένου να προσανατολίζει τη συμπεριφορά των επιχειρήσεων προς την τήρηση των κανόνων ανταγωνισμού.

60 Υπό το πρίσμα αυτό, επιβάλλεται εν προκειμένω η διαπίστωση ότι η Επιτροπή μείωσε αισθητά το ύψος του προστίμου που επέβαλε στην ILRO επειδή η συμπεριφορά της είχε μετριάσει τη βλάβη που προκλήθηκε στον ανταγωνισμό από την παράβαση στην οποία είχε συμμετάσχει, ιδίως, διότι δεν τήρησε τις συναφθείσες συμφωνίες περί τιμών και ποσοστώσεων και συνεργάστηκε κατά τη διαδικασία διαπιστώσεως της παραβάσεως που επέτρεψε στην Επιτροπή να θέσει τέρμα σ' αυτήν. Για να έχει τα αναμενόμενα αποτελέσματα, η μείωση του προστίμου πρέπει να είναι αρκετά σημαντική σε απόλυτους αριθμούς. Στην περίπτωση της προσφεύγουσας, τέτοιες ελαφρυντικές περιστάσεις ελλείπουν.

61 Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι, όσον αφορά την επιχείρηση Ferriere Nord, οι διαφορές ποσοστών εξαγωγής των δύο επιχειρήσεων στη γαλλική αγορά, σε σχέση με τη συνολική παραγωγή τους, δικαιολογεί την επιβολή προστίμων διαφορετικού ύψους.

62 Ως εκ τούτου, η αιτίαση της προσφεύγουσας πρέπει να απορριφθεί.

Επί του λόγου που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 190 της Συνθήκης

Επιχειρήματα των διαδίκων

63 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Απόφαση δεν είναι επαρκώς αιτιολογημένη από νομική άποψη έναντι των Ιταλών παραγωγών. Παρατηρεί ότι, σε αντίθεση προς ό,τι έπραξε για τις άλλες επιχειρήσεις που εμπλέκονται στη γαλλική αγορά, η Επιτροπή αφιέρωσε στους Ιταλούς παραγωγούς τρεις μόνο γραμμές ασήμαντων σχολίων που δεν στηρίζονται σε καμιά έρευνα.

64 Η Επιτροπή απαντά ότι είχε αποκλειστικά την υποχρέωση να αναφέρει κατά τρόπο συνθετικό τα ασκούντα επιρροή ή πρόδηλα χαρακτηριστικά των διαφόρων επιχειρήσεων σε σχέση με την κύρωση που τους επιβλήθηκε, κατά το μέτρο που αυτό ήταν αναγκαίο, για να τοποθετήσει ή προσδιορίσει τον ρόλο καθεμιάς στο πλαίσιο της συμπράξεως αυτής. Θεωρεί ότι έδωσε αρκετά εναργή περιγραφή της καταστάσεως των ιταλικών επιχειρήσεων και περιέλαβε τα ουσιώδη χαρακτηριστικά τους. Προσθέτει ότι η κατάστασή τους ήταν απλούστερη, καθόσον δεν τους προσήπτετο ότι είχαν συμμετάσχει σε σύμπραξη στην ιταλική αγορά.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

65 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι, κατά πάγια νομολογία, σκοπός της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως των βλαπτικών αποφάσεων είναι να παρέχει στο Δικαστήριο τη δυνατότητα να ασκεί τον έλεγχο νομιμότητας των αποφάσεων αυτών και στους ενδιαφερομένους τις αναγκαίες ενδείξεις για να γνωρίζουν αν οι αποφάσεις είναι ή όχι βάσιμες (αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 24ης Ιανουαρίου 1992, Τ-44/90, La Cinq κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-1, σκέψη 42, και της 29ης Ιουνίου 1993, Τ-7/92, Asia Motor France κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. II-669, σκέψη 30). Κατά συνέπεια, η Επιτροπή υποχρεούται να αναφέρει τα πραγματικά και νομικά στοιχεία και τις εκτιμήσεις που την οδήγησαν να λάβει απόφαση εφαρμογής των κανόνων ανταγωνισμού.

66 Εν προκειμένω, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα προβαίνει σε μια τέτοια ανάγνωση της Αποφάσεως που απομονώνει τεχνητά ένα μέρος της, ενώ η Απόφαση συνιστά ένα σύνολο, και κάθε μέρος της πρέπει να διαβάζεται υπό το φως των άλλων. Όντως, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι η Απόφαση, λαμβανομένη ως σύνολο, παρέσχε στους ενδιαφερομένους τα αναγκαία στοιχεία για να γνωρίσουν αν αυτή ήταν ή όχι βάσιμη και παρέσχε στο Πρωτοδικείο τη δυνατότητα να ασκήσει τον έλεγχο της νομιμότητάς της.

67 Εξάλλου, προέχει να παρατηρηθεί, συμφωνώντας με την Επιτροπή, ότι η βραχύτητα των χωρίων της Αποφάσεως που αφιερώνονται στην προσφεύγουσα οφείλεται στο γεγονός ότι οι ιταλικές επιχειρήσεις, αντίθετα από τις άλλες επιχειρήσεις, μετείχαν σε συμπράξεις εντός μιας και μόνης αγοράς.

68 Κατά συνέπεια, η αιτίαση πρέπει να απορριφθεί.

69 Ενόψει των προεκτεθέντων, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι δεν συντρέχει λόγος να ακυρωθεί το πρόστιμο των 20 000 ECU που επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα ούτε να μειωθεί.

70 Κατά συνέπεια, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

71 Κατά το άρθρο 87 του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εάν υπάρχει σχετικό αίτημα. Επειδή η προσφεύγουσα ηττήθηκε και η Επιτροπή ζήτησε να καταδικαστεί η προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα, πρέπει η τελευταία να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πρώτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Kirschner Bellamy Vesterdorf

García-Valdecasas Lenaerts

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 6 Απριλίου 1995.

Ο Γραμματέας Ο Πρόεδρος

H. Jung H. Kirschner

Ιστορικό ..... II - 1168

Διαδικασία ..... II - 1173

Αιτήματα των διαδίκων ..... II - 1174

Επί της ουσίας ..... II - 1175

Επί του λόγου που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης ..... II - 1176

Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 1176

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου ..... II - 1177

Επί του λόγου που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 15 του κανονισμού 17 II - 1179

I — Επί της ελλείψεως δόλου ή αμέλειας της προσφεύγουσας ..... II - 1179

Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 1179

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου ..... II - 1181

II — Επί του περιορισμένου ρόλου που διαδραμάτισε η προσφεύγουσα ..... II - 1182

Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 1182

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου ..... II - 1183

III — Επί της παραβιάσεως της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως ..... II - 1184

Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 1184

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου ..... II - 1186

Επί του λόγου που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 190 της Συνθήκης ..... II - 1187

Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 1187

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου ..... II - 1188

Επί των δικαστικών εξόδων ..... II - 1189